

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 68.520/3
van 13 januari 2021

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘over de handhaving bij de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport’

Op 16 december 2020 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘over de handhaving bij de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 5 januari 2021. De kamer was samengesteld uit Wilfried VAN VAERENBERGH, staatsraad, voorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Koen MUYLLE, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Dries VAN EECKHOUTTE, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 13 januari 2021.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt er vooreerst toe het hoofd van de Vlaamse Belastingdienst te machtigen om de wegeninspecteurs aan te wijzen die toezicht houden op de naleving van het decreet van 3 mei 2013 ‘betreffende de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport’ en de uitvoeringsbesluiten ervan (artikel 2 van het ontwerp), en om het model van hun uniform (artikel 3) en van de kentekens en de geluids- en lichtinstallatie van hun dienstvoertuigen (artikel 4) te bepalen.

Vervolgens wordt de onmiddellijke inning geregeld van de administratieve geldboete die kan worden opgelegd bij inbreuken op het voormelde decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan (artikelen 5 tot 7), evenals de door de wegeninspecteurs-controleurs te volgen administratieve procedure (artikelen 8 en 9), het bezwaar tegen hun beslissing (artikel 10) en het beroep bij de Vlaamse Regering (artikelen 11 en 12). Het hoofd van het agentschap Wegen en Verkeer en de wegeninspecteurs-controleurs kunnen dwangbevelen geven en uitvoerbaar verklaren (artikel 13). Het hoofd van het agentschap Wegen en Verkeer kan bepaalde aan hem toevertrouwde opdrachten verder delegeren aan personeelsleden van zijn entiteit die onder zijn hiërarchisch gezag staan (artikel 14).

Tevens wordt de verwerking van persoonsgegevens bij het toezicht op de naleving van het decreet van 3 mei 2013 en de uitvoeringsbesluiten ervan geregeld (artikelen 15 en 16).

Ten slotte wordt het besluit van de Vlaamse Regering van 11 juni 2004 ‘tot oprichting van het agentschap Vlaamse Belastingdienst’ gewijzigd (artikel 17) en wordt het besluit van de Vlaamse Regering van 20 december 2013 ‘betreffende handhaving inzake de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport’ opgeheven (artikel 18).

Het te nemen besluit treedt in werking op 1 januari 2021 (artikel 19).

RECHTSGROND

3. Het ontworpen besluit vindt rechtsgrond in de in de rubriek ‘Rechtsgronden’ in de aanhef vermelde artikelen 16, 17 en 19 van het decreet van 3 mei 2013.

Het voorgaande gaat ook op voor de regeling van de verwerking van persoonsgegevens bij het toezicht op de naleving van dat decreet (artikelen 15 en 16 van het ontworpen besluit). Er kan immers worden aangenomen dat die verwerking van gegevens een intrinsiek gevolg is van de regels inzake toezicht waarin het decreet van 3 mei 2013 voorziet, zodat er geen afzonderlijke wettelijke basis is vereist voor de regeling van de verwerking van de persoonsgegevens die daarmee rechtstreeks verband houden.¹ Overigens bevat artikel 16, vijfde tot veertiende lid, van het decreet van 3 mei 2013 een afwijkmogelijkheid van de verplichtingen en rechten vermeld in de artikelen 12 tot 22 van verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 ‘betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming)’ (hierna: AVG), hetgeen aantoont dat de decreetgever de verwerking van persoonsgegevens bij het toezicht op de naleving van het decreet van 3 mei 2013 duidelijk voor ogen had.

VORMVEREISTEN

A. Advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit

4.1. Zoals vermeld bevat het ontwerp bepalingen die de verwerking van persoonsgegevens regelen. Artikel 36, lid 4, van de AVG, gelezen in samenhang met artikel 57, lid 1, c), en overweging 96 van die verordening, voorziet in een verplichting om de toezichthoudende autoriteit, in dit geval de Gegevensbeschermingsautoriteit bedoeld in de wet van 3 december 2017 ‘tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit’, te raadplegen bij het opstellen van een voorstel voor een door een nationaal parlement vast te stellen wetgevingsmaatregel, of een daarop gebaseerde regelgevingsmaatregel in verband met verwerking.

¹ Zie adv.RvS 66.344/3 van 11 juli 2019 over een ontwerp dat heeft geleid tot het koninklijk besluit van 3 november 2019 ‘tot wijziging van het koninklijk besluit van 9 oktober 2017 tot uitvoering van de wet van 7 mei 2017 betreffende klinische proeven met geneesmiddelen voor menselijk gebruik’, opmerking 5; adv.RvS 66.347/3 van 12 juli 2019 over een ontwerp van koninklijk besluit ‘betreffende de accreditatie van de centra van fase I’, opmerking 6.1; adv.RvS, 67.906/1/V van 16 september 2020 over een ontwerp van besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering ‘betreffende steun aan hotels en aparthotels in het kader van de gezondheids crisis Covid-19’, opmerking 3.6; adv.RvS. 68.030/3 van 14 oktober 2020 over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘houdende diverse bepalingen over de begeleiding van uitzonderlijk vervoer en tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 20 december 2013 betreffende de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van uitzonderlijk vervoer’, opmerking 3.3.

4.2. Uit de bij de adviesaanvraag gevoegde stukken blijkt dat enkel het advies van de Vlaamse Toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens werd gevraagd.²

4.3. In advies 61.267/2/AV van 27 juni 2017 over een voorontwerp dat heeft geleid tot de wet van 3 december 2017,³ heeft de algemene vergadering van de afdeling Wetgeving uiteengezet dat noch de AVG,⁴ noch de bevoegdheidsverdelende regels eraan in de weg staan dat in eenzelfde lidstaat meerdere toezichthoudende autoriteiten worden opgericht. In dat advies wordt gesteld dat de gemeenschappen en gewesten autoriteiten kunnen oprichten die toezicht houden op de naleving van de ‘specifieke’ regels die de deelstaten ter uitvoering van de AVG hebben vastgesteld inzake de verwerking van persoonsgegevens in het kader van activiteiten die onder hun bevoegdheid vallen.⁵ Het verlenen van de bevoegdheid aan die autoriteiten om adviezen te geven, teneinde te voldoen aan de verplichting die voortvloeit uit de in opmerking 4.1 aangehaalde verordeningsbepalingen, hoort daar ook onder.

Zoals echter eveneens in het voormelde advies is uiteengezet, is het de Gegevensbeschermingsautoriteit die belast is met het toezicht op de naleving van de ‘algemene’ regels inzake de verwerking van persoonsgegevens, met inbegrip van de algemene regels die de federale overheid ter uitvoering van de AVG heeft vastgesteld.⁶ Daaronder valt ook de bevoegdheid om, wat die regels betreft, advies te geven teneinde te voldoen aan de voormelde adviesverplichting.

De conclusie is dan ook dat het advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit alsnog moet worden ingewonnen vooraleer het ontwerp doorgang kan vinden.

4.4. Indien de adviesaanvrager van oordeel zou zijn dat het raadplegen van zowel de Gegevensbeschermingsautoriteit als de Vlaamse toezichtcommissie problematisch zou kunnen zijn, staat het aan hem om een initiatief te nemen om desgevallend een samenwerkingsakkoord te sluiten over de wijze waarop de adviesverplichting die voortvloeit uit de in opmerking 4.1 aangehaalde verordeningsbepalingen door de toezichthoudende autoriteiten van de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten kan worden vervuld,⁷ op voorwaarde dat hiermee geen uitwisseling, afstand of teruggave van bevoegdheid in hoofde van de betrokken overheden gepaard gaat.

² Advies VTC nr. 2020/48 van 17 november 2020.

³ *Parl.St.* Kamer 2016-17, nr. 54-2648/001, 103-132.

⁴ Zie immers artikel 51, lid 1, van de AVG.

⁵ *Parl.St.* Kamer 2016-17, nr. 54-2648/001, 115 (opmerking 7.1).

⁶ *Ibid.*, 106-115 (opmerkingen 1 tot 6) en 117 (opmerking 3).

⁷ Zie in dat verband ook de meer algemene suggestie in advies 61.267/2/AV, *l.c.*, 115-116 (opmerking 8).

Een dergelijke samenwerking zou overigens ook in het verlengde liggen van de bepalingen van de AVG met betrekking tot zowel de vereiste afstemming van de toezichthoudende autoriteiten van verscheidene lidstaten⁸ op elkaar als de vereiste onderlinge afstemming van de toezichthoudende autoriteiten van eenzelfde lidstaat op elkaar.⁹⁻¹⁰

B. Overleg met de andere gewesten

5.1. Uit artikel 6, § 2, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ vloeit voort dat de gewestregeringen onderling overleg moeten plegen wat betreft de reglementering inzake, onder meer, het uitzonderlijk vervoer over de weg.

Afdeling 3 (‘Uitzonderlijk vervoer’) van hoofdstuk 2 (‘Bescherming van de verkeersinfrastructuur’) van het decreet van 3 mei 2013 bevat een aantal bepalingen die, zoals uit het opschrift van die afdeling blijkt, betrekking hebben op het uitzonderlijk vervoer op de openbare weg. Het toezicht op de naleving van het decreet van 3 mei 2013, dat in het ontwerp nader wordt geregeld, heeft ook betrekking op die bepalingen.

Gevraagd of, in het licht hiervan, over het ontwerp overleg werd gepleegd met de andere gewesten, heeft de gemachtigde het volgende geantwoord:

“Er heeft over het ontwerp van besluit geen overleg plaatsgevonden met de andere gewesten.

Overeenkomstig artikel 6, § 2, 5° BWHI moeten de betrokken Regeringen onderling overleg plegen wat betreft ‘de reglementering inzake het vervoer van gevaarlijke goederen en uitzonderlijk vervoer over de weg, met uitsluiting van de regelgeving inzake het vervoer van dierlijke stoffen die een gevaar vormen voor de bevolking, het vervoer van radioactieve stoffen en het vervoer van ontplofbare stoffen’. Onderhavig ontwerp van besluit heeft noch betrekking op de reglementering inzake het vervoer van gevaarlijke goederen, noch op die inzake uitzonderlijk vervoer over de weg. Bijgevolg diende er geen overleg plaats te vinden.

Het ontwerp besluit komt in de plaats (...) van het ‘besluit van de Vlaamse Regering van 20 december 2013 betreffende handhaving inzake de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport’ en bevat inhoudelijk geen bijkomende bepalingen ten opzichte van dit laatste besluit, noch wordt er een andere rechtsgrond gehanteerd. Er bestaat geen twijfel over het feit dat het Vlaams gewest, op basis van artikel 6, § 1, X, 1° BWHI bevoegd was om het besluit van 20 december 2013 te nemen zonder hierbij overleg te plegen met de andere gewesten. Vermits voor het huidige ontwerpbesluit dezelfde rechtsgrond geldt, gaat die redenering mutatis mutandis op voor het huidige ontwerpbesluit.

De overlegverplichting uit artikel 6, § 2, 5° BWHI is er immers gekomen naar aanleiding van de bijkomende bevoegdheden die toegekend werden aan de gewesten naar

⁸ Zie de artikelen 60 tot 67 van de AVG.

⁹ Zie artikel 51, leden 1 tot 3, van de AVG.

¹⁰ Zie adv.RvS 66.033/1/AV van 3 juni 2019 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 7 juni 2019 ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 10 december 2010 tot uitvoering van het decreet betreffende de private arbeidsbemiddeling, wat betreft de invoering van een registratieverplichting voor sportmakelaars’, opmerkingen 5.1 tot 5.4.

aanleiding van de 6e staatshervorming. Deze overdracht van bevoegdheden van de federale overheid naar de gewesten laat de bestaande gewestbevoegdheden evenwel onverlet: ‘Het voorstel kent bijkomende bevoegdheden toe aan de gemeenschappen en de gewesten, en brengt voor het overige geen wijzigingen aan de bestaande bevoegdheidsverdeling en beïnvloedt op geen enkele wijze de draagwijdte ervan.’ (*Parl.St.* Senaat 2012-13, 2232/1, 2.)”

5.2. In advies 51.958/3 van 25 september 2012 heeft de Raad van State, afdeling Wetgeving, over een voorontwerp dat tot het decreet van 3 mei 2013 heeft geleid het volgende opgemerkt:

“3.1. De ontworpen regeling kan worden ingepast in de gewestbevoegdheid inzake ‘de wegen en hun aanhorigheden’, bedoeld in artikel 6, § 1, X, eerste lid, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’. De verbodsmaatregelen, alsook de vergunningsplicht inzake vervoer met langere en zwaardere voertuigen en slepen en inzake uitzonderlijk vervoer, bedoeld in hoofdstuk 2 van het ontwerp, hebben immers betrekking op het beheer van de wegeninfrastructuur en strekken in hoofdzaak tot de bescherming van deze verkeersinfrastructuur tegen schade, zoals ook kan worden afgeleid uit de voorschriften inzake sanctionering bedoeld in hoofdstuk 3 van het ontwerp.

3.2. De bepalingen in het ontwerp die strekken tot het waarborgen van de naleving van het aan te nemen decreet en de toekomstige uitvoeringsbesluiten ervan middels een stelsel van toezicht en beboeting, al dan niet met een bijbehorende solidariteitsbijdrage, zijn in grote mate geïnspireerd op de regeling waarmee tot dusver wordt opgetreden tegen beschadiging van het wegdek door gewichtsoverschrijding, namelijk hoofdstuk XIV van het Aslastendecreet. Met betrekking tot die bestaande decretale regeling hebben de Raad van State¹¹ en het Grondwettelijk Hof¹² reeds aangenomen dat zij kan worden ingepast in de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest.”¹³

In zoverre het ontwerp het toezicht op de naleving van het decreet van 3 mei 2013 nader regelt, vindt het, net zoals dat decreet, zijn bevoegdheidsrechtelijke grondslag in artikel 6, § 1, X, eerste lid, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, naar luid waarvan de gewesten wat de openbare werken en het vervoer betreft bevoegd zijn voor de wegen en hun aanhorigheden.

5.3. Met de gemachtigde moet worden vastgesteld dat de overlegvereiste waarin artikel 6, § 2, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 voorziet rechtstreeks samenhangt met de toekenning aan de gewesten bij artikel 23 van de bijzondere wet van 6 januari 2014 ‘met betrekking tot de Zesde Staatshervorming’, van de bevoegdheid betreffende “de reglementering inzake het vervoer van gevaarlijke goederen en uitzonderlijk vervoer over de weg, met uitsluiting van de regelgeving inzake nucleair vervoer, het vervoer van explosieven en het vervoer van dierlijke stoffen die een gevaar vormen voor de bevolking (artikel 6, § 1, X, eerste lid, 13°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980). Beide bepalingen zijn in bijna identieke bewoordingen gesteld. Er moet dan ook worden aangenomen dat de overlegvereiste waarin artikel 6, § 2, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 voorziet, enkel geldt voor de reglementering die zijn

¹¹ Voetnoot 3 van het aangehaalde advies: Adv.RvS. 28.359/3 van 20 oktober 1998 over een ontwerp dat heeft geleid tot het betrokken decreet, *Parl.St.* VI.Parl. 1998-99, nr. 1214/1.

¹² Voetnoot 4 van het aangehaalde advies: GwH 6 december 2000, nr. 127/2000.

¹³ Adv.RvS 51.958/3 van 25 september 2012 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 3 mei 2013, *Parl.St.* VI.Parl. 2012-13, nr. 1870/1, 42.

bevoegdheidsrechtelijke grondslag vindt in artikel 6, § 1, X, eerste lid, 13°, van diezelfde bijzondere wet.

Uit wat voorafgaat (opmerking 5.2) blijkt dat dit te dezen niet het geval is. Bijgevolg kan worden aangenomen dat de overlegvereiste bepaald in artikel 6, § 2, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 niet van toepassing is.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 7

6. In artikel 7, § 2, vierde lid, van het ontwerp wordt de Vlaamse minister, bevoegd voor de weginfrastructuur en het wegenbeleid, gemachtigd om de nadere regels voor de onmiddellijke inning en de consignatie te bepalen.

Een delegatie aan een minister kan enkel betrekking hebben op bijkomstige of detailmatige aangelegenheden. De ontworpen bepaling is zodanig onbepaald, dat ze aan de minister een beleidsruimte verleent die verder gaat. De delegatie moet bijgevolg worden ingeperkt, bijvoorbeeld door nader te bepalen welke aspecten van de onmiddellijke inning en de consignatie de minister nader kan regelen, of worden weggelaten.

Hierop gewezen liet de gemachtigde weten dat artikel 7, § 2, vierde lid, van het ontwerp kan worden weggelaten.

Artikel 9

7. In artikel 9, tweede lid, 3°, van het ontwerp schrijve men “het bezwaar” (in plaats van “het beroep”).

Artikel 10

8.1. In artikel 10, § 4, eerste, vierde, zesde en zevende lid, van het ontwerp wordt gewag gemaakt van een kennelijk onontvankelijk bezwaar.

Artikel 19, § 2, van het decreet van 3 mei 2013 voorziet weliswaar in de mogelijkheid dat het bezwaar onontvankelijk wordt verklaard, maar maakt daarbij geen onderscheid tussen een “kennelijk onontvankelijk” en een onontvankelijk bezwaar.

Bijgevolg moet in artikel 10, § 4, eerste, vierde, zesde en zevende lid, van het ontwerp het woord “kennelijk” worden weggelaten.

Hetzelfde geldt voor de artikelen 11, 1°, 12, § 4, eerste, vierde, zesde en zevende lid, en 16, § 1, 9°, 10°, 15 en 16°, van het ontwerp.

8.2. Uit artikel 10, § 4, vierde lid, van het ontwerp vloeit voort dat de overtreder, of in voorkomend geval diens onderneming, over vijf dagen beschikt om een hoorzitting te vragen nadat de wegeninspecteur-controleur hem ervan op de hoogte heeft gebracht dat zijn verzoekschrift onontvankelijk is. In artikel 12, § 4, vierde lid, van het ontwerp wordt in eenzelfde termijn voorzien in geval van een “kennelijk onontvankelijk beroep”.

Hieromtrent om uitleg gevraagd, liet de gemachtigde weten dat die termijn op tien dagen zou worden gebracht.

Hoofdstuk 6 (‘Gegevensverwerking’)

9. Vermits in het ontwerp geen hoofdstuk 5 voorkomt, moet de nummering vanaf wat thans hoofdstuk 6 is, worden aangepast.

Artikel 16

10. In artikel 16, § 1, van het ontwerp wordt bepaald welke gegevens de gegevensbank van het agentschap Wegen en Verkeer bevat.

Uit het ontwerp vloeit evenwel voort dat een aantal persoonsgegevens die niet in die bepaling worden vermeld, zullen worden verwerkt tijdens de administratieve procedure, zoals het elektronisch adres,¹⁴ de gekozen woonplaats in België,¹⁵ en de naam van de vertegenwoordiger of raadsman.¹⁶

Hierop gewezen verklaarde de gemachtigde:

“Deze gegevens zullen worden toegevoegd aan de opsomming in artikel 16.”

Artikel 19

11. Naar luid van artikel 19 van het ontwerp treedt het te nemen besluit in werking op 1 januari 2021, hetgeen zou betekenen dat het met terugwerkende kracht uitwerking zou hebben.

Hieromtrent om uitleg gevraagd, verklaarde de gemachtigde:

“Het is inderdaad niet de bedoeling het besluit retroactief in werking te laten treden. Het was initieel de bedoeling om de bevoegdheid van de wegeninspecteurs naar de Vlaamse Belastingdienst over te hevelen op 1 januari 2021. Dit blijkt ook uit het besluit van de Vlaamse Regering van 30 oktober 2020 houdende de overdracht van 22 personeelsleden van het agentschap Wegen en Verkeer aan het agentschap Vlaamse Belastingdienst en artikel 10 van het Programmadecreet bij de begroting van 2021 van 18 december 2020.

¹⁴ Zie de artikelen 10, § 1, tweede lid, en § 4, derde en vijfde lid, en artikel 12, § 1, tweede lid, en § 4, derde en vijfde lid, van het ontwerp

¹⁵ Zie de artikelen 10, § 1, vierde lid, en artikel 12, § 1, vierde lid, van het ontwerp.

¹⁶ Zie de artikelen 10, § 2, zesde lid, 11, 2°, en 12, § 2, zesde lid, van het ontwerp.

Beiden treden in werking op 1 januari 2021. Het is weliswaar niet mogelijk om ook voorliggend voorontwerp van besluit op diezelfde datum in werking te laten treden, maar het is wel essentieel om dit besluit zo snel als mogelijk in werking te laten treden, gelet op de inwerkingtreding van het besluit dat het personeel per 1 januari 2021 naar de Vlaamse Belastingdienst overdraagt en de bepaling voorzien in het programmadecreet. Tussen 1 januari 2021 en de datum van inwerkingtreding van voorliggend voorontwerp van besluit is er immers een juridisch vacuüm tijdens dewelke de facto geen controles door de wegeninspecteurs kunnen gebeuren. Het personeel is immers overgedragen aan de Vlaamse Belastingdienst, maar de bevoegdheden van de wegeninspecteurs nog niet. Daarom zal er worden gekozen voor een inwerkingtreding op datum van publicatie in het Belgisch Staatsblad.”

Hiermee kan worden ingestemd, behoudens wat de artikelen 5 tot 7 van het ontwerp betreft, die de onmiddellijke inning regelen. Die bepalingen hebben een rechtstreekse weerslag op de personen die een inbreuk hebben gepleegd op het decreet van 3 mei 2013 en de uitvoeringsbesluiten ervan, zonder dat zij over een redelijke termijn beschikten om er kennis van te nemen. Bovendien verhindert een inwerkingtreding van die bepalingen volgens de gangbare termijn van inwerkingtreding van besluiten, vastgesteld bij artikel 84, 2°, eerste lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 niet dat ondertussen controles op de naleving van het decreet van 3 mei 2013 gebeuren, zodat de door de gemachtigde gegeven verantwoording voor de onmiddellijke inwerkingtreding van het te nemen besluit voor die bepalingen niet opgaat.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Wilfried VAN VAERENBERGH